

Sygn. akt XIII GC 590/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XIII Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: ASR Małgorzata Włodarczyk-Kępka

Protokolant: st. sekretarz sądowy Ewelina Kaniorska

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2019 roku w (...)

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko (...) **Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.**

o zapłatę

zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 5 961,08 (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt jeden 08/100) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2 067 (dwa tysiące sześćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1 817 (tysiąc osiemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygnatura akt XIII GC 590/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 lipca 2018 roku powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. kwoty 5 961,08 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 1 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Na uzasadnienie pozwu powódka wskazała, że sprzedała pozwanej w lutym 2018 roku zaprawę murarską, na dowód czego przedłożyła fakturę VAT obejmującą dochodzoną pozwem kwotę. Pomimo upływu terminu płatności wskazanego we wskazanej fakturze VAT, pozwana nie wykonała ciążącego na niej zobowiązania.

(pozew - k. 4-5)

Nakazem zapłaty z dn. 10 września 2018 roku wydanym w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi uwzględnił w całości żądanie pozwu.

(nakaz - k. 47)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 30 października 2018 roku pozwana zaskarżyła nakaz w całości i wniosła o oddalenie powództwa z uwagi na ilościowe i jakościowe wady dostarczonego przez powódkę betonu. Wskazała, że w wyniku dostarczenia złej jakości betonu poniosła szkodę w kwocie 148 500 zł. Pozwana wniosła o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

(sprzeciw - k. 52-57)

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty powódka podniosła, że zarzuty sformułowane przez pozwaną odnoszą się do betonu, podczas gdy przedmiotem sporu jest zapłata za zaprawę murarską. Powódka wskazała, że dokumentacja postępowania reklamacyjnego załączona przez pozwaną dotyczy okresu sierpień-wrzesień 2017 roku, a zatem nie może odnosić się do sprzedaży zaprawy murarskiej w lutym 2018 roku.

(odpowiedź na sprzeciw - k. 114-115)

Na rozprawie w dn. 26 kwietnia 2019 r. pełnomocnik pozwanej oświadczyła, że zarzuty dotyczące jakości dostarczonego betonu sformułowane przez pozwaną w treści sprzeciwu nie dotyczą zaprawy murarskiej sprzedanej pozwanej w lutym 2018 r., ale rzutują na dalszy przebieg współpracy stron. Nadto, cofnęła wniosek o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron oraz z zeznań świadka J. R..

(protokół rozprawy z dnia 26 kwietnia 2019 r. – k. 133-133v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony postępowania są przedsiębiorcami.

(informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z KRS – k. 11-12; informacja odpowiadająca odpisowi pełnemu z KRS – k. 26-46)

W lutym 2018 roku pozwana nabyła od powódki zaprawę murarską. Zaprawę przywożono na budowę na ul. (...) w Ł..

(zeznania świadka R. S. – k. 133v-134; faktura VAT – k. 13-14)

Na dowód spełnienia świadczenia na rzecz pozwanej w dniu 28 lutego 2018 r. powódka wystawiła fakturę VAT obejmującą niepełne wykorzystanie transportu, podgrzewanie mieszanki betonowej i opłatę środowiskową na łączną kwotę 5 961,08 zł. Termin płatności faktury określono na dzień 31 marca 2018 roku. Na 3. i 4. stronie faktury wyszczególniono wszystkie transporty zaprawy murarskiej, które złożyły się na sumę wynikającą z treści faktury.

(faktura VAT – k. 13-14)

Pozwanej została doręczona ww. faktura VAT, która następnie została rozliczona w ewidencji podatku.

(okoliczność niezaprzeczona)

Dostawa zaprawy na budowę przy ul. (...) miała miejsce w dniach 1.02, 2.02, 5.02, 6.02, 7.02, 8.02 i 9.02.2018 roku. W stosunku do każdej partii zaprawy powódka wystawiała stosowny list przewozowy, dokumentujący m.in. godzinę przybycia na budowę, rozpoczęcia wyładunku, zakończenia wyładunku i powrotu z budowy, a także ilość dostarczonej zaprawy i rodzaj kruszywa. Pod każdym z listów przewozowych znalazły się podpisy wystawcy listu, osoby upoważnionej do transportu i potwierdzającej odbiór towaru. W imieniu pozwanej spółki listy podpisywały różne osoby.

(listy przewozowe – k. 15-17)

Pismem z dnia 26 lipca 2018 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 5 961,08 zł. W piśmie z dn. 10 sierpnia 2018 r. pozwana podniosła, że nie uchyla się od spełnienia świadczenia, jednakże uznaje żądanie za przedwczesne.

(wezwanie do zapłaty - k. 10; odpowiedź na wezwanie do zapłaty – k. 59)

W toku wcześniejszej współpracy powódka dostarczała także beton na budowę realizowaną przez pozwaną. Beton dostarczony pozwanej w 2017 roku jest przedmiotem postępowania reklamacyjnego.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w przeważającej mierze w oparciu o dowody z dokumentów, których autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Fakt dostarczenia przez powódkę zaprawy murarskiej w lutym 2018 roku na budowę realizowaną przez pozwaną przy ul. (...) w Ł. potwierdziły także zeznania świadka R. S., który był kierownikiem robót na tej budowie. Świadek nie pamiętał, ażeby wystąpiły problemy z dostarczoną zaprawą. Ocenił, że nie jest w stanie stwierdzić, czy skład jakościowy zaprawy był prawidłowy. Świadek wskazał jednoznacznie, że nie ma wiedzy co do braków ilościowych dostarczonej zaprawy. R. S. zeznał, że nie wszystkie podpisy potwierdzające odbiór zaprawy na listach przewozowych należą do niego, a w jego ocenie był jedyną osobą upoważnioną do podpisywania listów przewozowych. Sąd nie włączył ostatniego z przytoczonych zeznań do podstawy faktycznej wyroku, przyjmując, że dowód z zeznań świadka, szeregowego pracownika spółki nie jest wystarczający dla wykazania, do czego świadek posiadał upoważnienia od pozwanej, a tym bardziej do czego upoważnień tych mieli nie mieć inni pracownicy.

Sąd pominął dowód z przesłuchania stron, albowiem reprezentant żadnej ze stron nie stawiał się na rozprawie mimo wezwania do osobistego stawiennictwa pod rygorem pominięcia dowodu z ich przesłuchania. Pełnomocnik pozwanej w toku rozprawy cofnęła wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne podlegało uwzględnieniu.

Powódka domagała się zapłaty przez pozwaną wynagrodzenia za dostarczoną na budowę pozwanej zaprawę murarską. Cechy charakterystyczne zawartej przez strony umowy doprowadziły sąd do przekonania, że wbrew kwalifikacji prawnej stosowanej przez strony procesu, umowę stron należało oceniać przez pryzmat przepisów dotyczących umowy dostawy.

Stosownie do treści art. 605 k.c. przez umowę dostawy dostawca zobowiązuje się do wytworzenia rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku oraz do ich dostarczania częściami albo okresowo, a odbiorca zobowiązuje się do odebrania tych rzeczy i do zapłacenia ceny.

W definicji normatywnej umowy dostawy można wyodrębnić triadę essentialia negotii, które stanowią o świadczeniu charakterystycznym dla specyfiki tej umowy, a mianowicie: obowiązek produkcji rzeczy ruchomych, przyznanie produkowanym w przyszłości rzeczom cech gatunkowych (rodzajowych) oraz określenie sposobu dostarczenia produktów do odbiorcy częściami lub okresowo. Po stronie odbiorcy istnieje obowiązek zapłaty ceny zgodnie z ustaloną przez strony wartością zamówionej produkcji (por. Fuchs Dariusz i Malik Adam. Art. 605. W: Kodeks cywilny. Komentarz. Tom IV. Zobowiązania. Część szczególna (art. 535-764(9)). Wolters Kluwer Polska, 2018). W orzecznictwie sądów powszechnych wskazano, że wytwarzanie i sprzedaż betonu stanowi klasyczny przykład umowy dostawy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 października 2014, VI ACa 4/14, LEX nr 1603015; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 10 kwietnia 2014 r. LEX 1466939). Jakkolwiek beton i zaprawa murarska to dwa różne produkty, łączy je specyfika dostarczania bezpośrednio na teren budowy przez ich producenta.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że w lutym 2018 roku powódka realizowała umowę dostawy zaprawy murarskiej na budowę pozwanej w Ł. przy ul. (...). Fakt dostarczania zaprawy przez powódkę nie był kwestionowany przez pozwaną. W początkowej fazie procesu sporne między stronami były ilość i jakość dostarczonego towaru. W toku rozprawy pełnomocnik pozwanej oświadczyła jednoznacznie, że pozwana nie kwestionuje jakości produktu, którego dotyczy niniejsze postępowanie, zatem osią sporu między stronami pozostała kwestia ilości dostarczonej zaprawy murarskiej.

W treści złożonego przez pozwaną sprzeciwu podniesiono, że dokumenty WZ dotyczące dostawy betonu na budowę pozwanej zostały podpisane przez osoby nieupoważnione. Z treści złożonego przez pozwaną sprzeciwu, w korelacji z zeznaniami przesłuchanego na wniosek pozwanej świadka, sąd wywiódł, że zasadniczy zarzut pozwanej sprowadzał się do faktu, że osoby nieupoważnione miały podpisać się pod złożonymi do akt sprawy listami przewozowymi

(nie zaś dokumentami WZ) dotyczącymi zaprawy murarskiej, a nie betonu. Zarzut ten okazał się gołosłowny – samo zeznanie świadka, że był jedyną osobą upoważnioną na budowie do podpisywania tego rodzaju dokumentów nie mogło być dla sądu przesądzające. Jeżeli tego rodzaju ustalenia istniały, pozwana winna przedłożyć stosowne pełnomocnictwa dla świadka i ewentualnie innych upoważnionych pracowników. W ocenie sądu kwestia podpisów pod listami przewozowymi stanowiła wyłącznie taktkę procesową pozwanej.

Co więcej, zarzut ten nie mógł okazać się skuteczny z tego jeszcze powodu, że pozwana sformułowała go w sposób zupełnie abstrakcyjny – w toku całego postępowania nie wskazała, co do jakiej ilości zaprawy przeczy faktowi jej dostarczenia, nie podniosła też jednoznacznie, ażeby kwestionowała fakt dostawy wszystkich transportów, pod którymi nie był podpisany R. S.. Co więcej, nawet gdyby przyjąć, że dokumenty zostały podpisane przez osoby nieuprawnione, kwestia ta nie wpłynęłaby na wynik sprawy w kontekście zeznań świadka, z których wynikało jednoznacznie, że nic nie wie w przedmiocie braków ilościowych zaprawy. Tymczasem pozwany nie wskazywał, ażeby nie zamówił u powódki takiej ilości zaprawy, jaka wynikała z przedłożonej faktury VAT. Sam fakt odebrania zaprawy przez osobę nieposiadającą upoważnienia do tej czynności nie czyni zapłaty za odebrany towar nienależną, jeśli pozwana towar w takiej ilości zamówiła, a następnie przyjęła i wykorzystała. Pozwana podniosła szereg różnych zarzutów, z których najcięższe okazały się nie odnosić w żadnej mierze do przedmiotu procesu. Sąd uznał, że zarzuty stawiane przez pozwaną w toku niniejszego procesu wobec żądań powódki nie zostały sformułowane w sposób konkretny. Tym bardziej nie zostały przez pozwaną udowodnione.

W ocenie sądu powódka wykazała zasadność swego roszczenia tak co do zasady, jak i co do wysokości. W toku postępowania pozwana nie kwestionowała wysokości stawki ustalonej przez powódkę ceny. W konsekwencji sąd zasądził dochodzoną przez powódkę kwotę 5 961,08 złotych.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od zasądzonej kwoty orzeczono zgodnie z przepisem art. 7 ust. 1 w zw. art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 118).

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W skład kosztów procesu, w oparciu o dyspozycję art. 98 § 3 w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.) zaliczono wynagrodzenie adwokata w kwocie 1 800 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa oraz opłatę sądową od pozwu poniesioną przez powoda.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...), dn. 20 maja 2019 roku